

CARTA DOMINICAL

30 DE JULIOL DE 2017

RESSÒ DE LA PARAULA

El descans

No hauríem de deixar passar l'ocasió de pensar en el que significa per a un mateix el temps de vacances. Aquesta qüestió és tan important que, qui sàpiga respondre-la, sabrà què és viure, segons ell, la qual cosa ja és molt.

Solem identificar les vacances amb «el temps de descans». Les vacances, segons aquesta manera de parlar, s'entenen com l'ocasió de compensar el cansament (físic i psicològic) que produeix el treball quotidià. (Molts que pateixen l'atur, ja desitjarien necessitar aquesta compensació.) Llavors, la vida pot esdevenir una successió avorrida de cicles de «treball (esforç, tensió, cansament) – descans (comoditat, relaxació, recuperació)». Aquí vindria aquesta pregunta tan freqüent: treballem per viure o vivim per treballar?

Hem llegit l'interessant article del professor Joan Carles Mèlich titulat “Filosofia de l'estiu”. Cal agrair a la filosofia l'ajuda que ens presta per viure una mica més conscientment allò quotidià. En principi, tal com ell diu, les vacances s'entenen com el temps del desig, temps obert, no condicionat, enfront del temps de l'obligació. Tanmateix, reconeixem amb ell que moltes vegades el que anomenem desig està inconscientment tan estructurat i condicionat, com el treball quotidià. Ho veu en tres fets concrets, propis de les vacances: el viatge, la lectura i l'avorriment. El viatge en les vacances sembla ja una cosa imposada. El pitjor és que moltes vegades viatgem «portant la casa a sobre», en realitat no sortim de casa i res no ens pot sorprendre, seguim al món de sempre. Igualment podem llegir sense aventura, sense novetat que canviï en alguna cosa la pròpia vida. L'avorriment pot ser un temps desitjat, però insuportable si no hi ha iniciativa, creació, disposició a l'inesperat...

Davant d'aquestes reflexions, que en gran mesura són certes, hom no pot sinó recordar la importància que té per a la nostra fe “el descans” i la pau, com a expressió de la plena felicitat, la plenitud humana. Déu va descansar el setè dia de la creació, establint el dia de descans en la tradició jueva; entrar en el descans de Déu és l'aspiració de tota la humanitat, impedita als qui tenen endurit el cor (cf. *Sl* 94,11). I Jesús s'adreçava als jueus afeixugats pel jou de la Llei: «Veni a mi els qui esteu cansats i afeixugats i jo us faré reposar» (*Mt* 11,29)...

¿Ens sembla que estem en una altra dimensió; que res té a veure tot això amb les vacances? Creiem que no. Les vacances són més que una necessitat psicològica; són més que la compensació evasiva de l'estrès.

Les vacances són un signe que desitgem profundament el paradís. I el paradís que ens ha obert Jesucrist ens és revelat com a plenitud d'amor.

Aquell professor ens presentava una manera de viure l'estiu que ens permetés «créixer» mitjançant el canvi real, la creativitat, l'aventura, etc. Tant de bo tots li'n féssim cas. Però créixer, què significa? cap a on? en què? com?

Sant Agustí, que sentia un fort atractiu vers l'anomenat «sant oci» (la companyia dels amics, la lectura, l'estudi, el treball al camp i l'oració) escrigué, comentant la primera carta de sant Joan:

«La culminació de totes les nostres obres és l'amor. Aquest és el fi; per aconseguir-lo, correm; cap a ell correm; un cop arribats, en ell descensem» (10,4)

Voldríem que les vacances ens servissin per córrer més i millor cap a aquest descans.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat